

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΠΩΣ ΠΡΩΤΟΒΓΑΛΑΝ Η ΒΑΜΠΑΚΙΕΣ ΒΑΜΠΑΚΙ (Σερβική παράδοση)

Την εποχή που έπρόκειτο να γεννηθή ο Χριστός, ο Σατανάς, προλαβαίνοντάς τον, κατέβηκε στη γη και άρχισε να προσταθί με κάθε τρόπο, όσο του περνούσε από την ούρα του, να φέρη δυσκολίες στον έρχομό του θεανθρώπου.

Έπληγε λοιπόν πρώτα-πρώτα και γέμισε όλα τα χάνια της Βηθλεέμ με ανθρώπους, έτσι που να μη βρή θεοί ή Παναγία σ' αυτά για να γεννήση και να μείνη στο θρόνο.

Έπληγε έπειτα και χτύπησε τα γόνατα του γαϊδουριού του 'Ιωσήφ, έτσι που να μη μπορή να προχωρήση, πράγμα που ανάγκασε τη Θεοτόκο να περπατήσει πεζή.

Έτσι ο 'Ιωσήφ, μη βρισκοντας πουθενά στέγη για να γεννήση ή Παρθένος, κατέφυγε σε μιιά σπηλιά, στην οποία είχανε δεσει τα ζώα τους και άλλοι στατοκόποι. Λίγο παρακάτω από την σπηλιά σταλιάζανε μερικά κοπάδια πρόβατα. Οι άγγελοι βγατέβηκαν τότε γοργοί, από τον ουρανό και καλέσαν τα πρόβατα να τρέξουν και να ζεστάνουν το θείο βρέφος. Μά πρόφτασε | ο Σατανάς και γύρισε τα κέρατα των προβάτων, χώνοντάς τα μέσα στ' αυτιά τους. Έτσι κούφανε τα πρόβατα, και δεν άκουσαν την πρόσκληση των άγγέλων. Από τότε τα κέρατα των άρνιων, εινε γυρισμένα έτσι προς την διεύθυνση των αυτιών τους.

Όσο έτρεξαν στη σπηλιά οι τοσπάνηδες, Μά τί μπορούσαν κι' αυτοί να κάμουν για να ζεστάνουν το νεογέννητο Χριστό. Έκανε εκείνο το βράδυ ένα κρύο, που πάγωνε όλο τον κόσμο. Έτρεξαν σέ λίγο και τα βόδια και ή γελιάδες και τα άλογα που ήταν μέσ' στη σπηλιά. Τα φτωχά ζώα φυσούσαν και ξεφυσούσαν με τις θεμικές ανάσες τους, άπάνω από το βρέφος για να το ζεστάνουν, μά ή Παναγία χρειάζεταν σπάργανα και σπάργανα δεν υπήρχαν.

Τότε οι τοσπάνηδες βγήκαν έξω για να πιάσουν μερικά πρόβατα με μακρού μαλλί, μά ο Σατανάς έβριζε τον ίσκιου του μπροστά τους και τα πρόβατα έτρέμοιζαν και άρχισαν να φεύγουν. Οι άγγελοι δεν μπορούσαν πειά να τους βοηθήσουνε γιατί νανούριζαν το θείο βρέφος.

Ο δρόμος που είχαν πάρει φεύγοντας τα πρόβατα, ήταν σπαρμένος από άγιες βαμπακιές.

Την εποχή εκείνη ή βαμπακιές δεν έκαναν ούτε λουλούδια, ούτε βαμπακί, όπως σήμερα. Ήταν ένα χόρτο ταπεινό, που έμοιαζε με τις κολιτσιδαίες. Καθώς μάλιστα ήταν χειμώνας, είχαν ξεραθεί και δεν έμεναν παρά τα φρυγανά τους.

Μόλις όμως άκουσαν ότι γεννήθηκε ο Θεός, και ότι ο Σατανάς έκοφανε και έσκαίε τα πρόβατα για να μ'ην τον ζεστάνουν, άπλωσαν τα ξερά τους φρυγανά, στα πρόβατα που έφευγαν κοπαδιαστά και μαδούσαν το μαλλί τους, καθώς γάντζωναν άπάνω σ' αυτές.

Έτσι μαδήσανε-μαδήσανε άκοκτο μαλλί, τουλούτες δλόκληρες σέ κάθε τους ξεροκόλαδο.

Μόλις έφτασαν κοντά τους λαχανιασμένοι οι τοσπάνηδες, ύψωσαν άπάνω ψηλά όλο το μαλλί που είχαν μαζέψει έντομεταξύ, για να το ίδουν εκείνοι και να το πάρουν.

Οι τοσπάνηδες σάν είδαν τον τόπο να άσπροβολή άπό το μαλλί, διέείσανε πρώτα το Θεό. Έπειτα κάθησαν και το μαζεύσαν

και έτσι το πήγαν στο σπήλαιο, έτοιμο και ξασμένο. Έπειτα το έστρωσαν κι' έβαλαν άπάνω το μικρό Χριστό, που έμοιαζε έτσι σάν έαπλωμένος σέ σύννεφο.

Και το θείο βρέφος κοιμήθηκε, κοιμήθηκε εννο γλυκό και ήσυχο, ενώ άπό πάνω του οι άγγελοι τον ύμνουσαν και τον δοξολογούσαν.

Έτσι άπό τα βαμπακία αυτά έγιναν τα πρώτα σπάργανα του Χριστού.

Τότε ή Παναγία θέλοντας να άμοιψη τις ταπεινές βαμπακιές, για την καλή τους πράξι, τις εύχήθηκε να βγάδουν άπό εκείνη τη νύχτα, άνθη τα ταπεινά βλαστάκια τους και τα άνθη αυτά να δένουν και να γίνονται πιο μαλακά και πιο λευκά κι' άπ' το μαλλί, πιο λεία και πιο στιλπνά κι' άπ' το μετάξι, να ντύνουν και να ευεργετούν όλον τον κόσμο και να δίνουν μαλακά άσπρόρουχα στους γεωργούς και τους τοσπάνηδες, που τους έγδεραν πριν το χορμί τα μάλλινα ποικάμια και τα άγρια εσώρουχά τους...

Και έτσι άπό τότε με την ελόγια της Παναγίας ή βαμπακία έγινε το πιο χρήσιμο φυτό του κόσμου.

Και άπό τότε οι Σέρβοι γεωργοί, όταν δέσουν τα πρώτα βαμπακία στα χωράφια τους, κόβουν τους άνθισμένους κλώνους των βαμπακιών, τους φυλάνε στα σεντούκια τους και την παραμονή των Χριστουγέννων κάνουνε στεφάνια με αυτά και στολίζουν της Παναγίας την είκόνα.

ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ ΤΑ ΧΝΑΡΙΑ

(Ρουμανική παράδοση)

Τη βραδιά που ή Παναγία πήρε χωράφι τον 'Ιησού και έφυγε για την Αίγυπτο, κυνηγημένη άπό τον 'Ηρώδη, είχε ρίξει χιόνι άφθονο. Τόσο πολύ και άφθονο ώστε είχε σκεπάσει τον δρόμο και

δεν ξεχώριζε κανείς ούτε λιθάρι, ούτε χαντάκι, ούτε μονοπάτι, ούτε και τα χαμόκλαδα.

Έτσι και το ζώο που είχε καβαλλήσει ή Παναγία με το θείο βρέφος, παραστράτησε και αντί να πάη κατά την Αίγυπτο, έκανε ένα μεγάλο κύκλο και γύρισε πάλι κατά τη Βηθλεέμ.

Ο 'Ιωσήφ, που πήγαινε μπροστά, δεν ήξερε τί να κάνη μέσα στις νύχτας το πυκνό σκοτάδι, καθώς προχωρούσε άπάνω στον άπέραντο λευκό τάφο του χιονιού.

Τότε Άγγελος Κυρίου κατέβηκε άπ' τους ουρανούς και έδρε τι γινόταν. Άμέσως ανέβηκε πάλι επάνω, μαζέψε οσα άστρα βρήκε μπροστά του και τα έβριζε κάτω στη γη, σχηματίζοντας με αυτά, πάνω στο χιόνι, έναν δρόμο άστρινου που φεγγολούσε και έδειχνε μέσα στην νύχτα τον δρόμο που οδηγούσε για την Αίγυπτο.

Από τότε, κάθε φορά που χιονίζει και σκεπάζονται οι δρόμοι, άν κυτάρξετε καλά το χιόνι θα ίδιξη σκορπισμένα σ' αυτό χιλια- δυό άστρικά άστρα, ξεξαστρα σάν ασχημάτια, μικρά, τοσοδούλια, που μόλις τα διακρίνει το μάτι.

Εινε των άστρων τα χνάρια, των ίδιων εκείνων άστρων, που έδειξαν στην Παναγία το δρόμο, σάν έφευγε και πήγαινε στην Αίγυπτο.

ΕΒΡΑΪΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Στον σιδηροδρομικό σταθμό :

Ο Λεβή έρωτά έναν υπάλληλο :

- Πόσο απέχει το Παρίσι άπό το Φοντανειμπλό ;
- Πενήντα ένένα χιλιόμετρα.
- Και το Φοντανειμπλό άπό το Παρίσι ;
- Άστειεύεσθε, κύριε, ή απόστασης εινε ή ίδια...
- Δεν άστειεύομαι, φίλε μου, διόλου. Άπό το Πάσσα ως την Πεντηκοστή μεσολαβόν έπίτ έβδομάδες. Άπό την Πεντηκοστή όμως ως το Πάσσα μεσολαβεί το αυτό διάστημα ;

Οχι βέβαια... Μεσολαβόν σαρανταέντε έβδομάδες ! Όστε βλέπετε ότι δεν εινε ή ίδια απόστασης !...

